

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobců:

- a) **Z. K.**
bytem X
- b) **F. H.**
bytem X
- c) **R. C.**
bytem X
- d) **K. H.**
bytem X

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

- e) **Mgr. J. B.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Ing. Petrem Kociánem
sídlem Revoluční 1047/14, Nový Jičín

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti osob zúčastněných
na řízení:

A) **Linkin Invest II s.r.o.**, IČO 02895315
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10

zastoupena Mgr. Michaelou Jindrákovou, advokátkou
se sídlem Ukrajinská 874/3, 101 00 Praha 10

B) **Městská část Praha 12**
sídlem Generála Šišky 2375/6, 143 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2023, č. j. MHMP
1556717/2023, sp. zn. S-MHMP 193788/2020/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci se podanými žalobami domáhali přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jimi podaná odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 (dále též „stavební úřad“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 12. 11. 2019, č. j. P12 39343/2019 OVV, sp. zn. OVV/54447/2017/Nv (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“ či „rozhodnutí stavebního úřadu“), jímž bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení A) (dále též „stavebník“) o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení ze dne 22. 12. 2017, rozhodnuto výrokem pod bodem I. o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby pro soubor staveb nazvaný: „*Rezidence Nové Modřany*“, který je situován na pozemcích parc. č. XA, XB a XC vše v kat. úz. X (dále též „Stavba“ či „Novostavba“) v rozhodnutí uvedeném rozsahu a za stanovaných podmínek; a výrokem pod bodem II. bylo vydáno stavební povolení, kterým byla stavba povolena v uvedeném rozsahu a za stanovaných podmínek; přičemž ve výroku pod bodem II. byla žalovaným Podmínka č. 23 pro provedení stavby nahrazena novým textem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2. Žalovaný již jednou ve věci předmětné Stavby rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020, č. j. MHMP 1837947/2020, sp. zn. S-MHMP 193788/2020/STR; rozhodnutí však bylo k žalobě účastníků rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 5 A 9/2021-210, zrušeno. Soud ve zrušujícím rozsudku jednak akcentoval povinnost žalovaného vyzvat účastníky řízení, kteří podali tzv. blanketní odvolání proti prvostupňovému správnímu orgánu, k jejich řádnému doplnění, a rovněž tak poukázal na nesprávný postup HZS hl. m. Prahy při přezkumu závazného stanoviska ze dne 23. 3. 2018.
3. Soud upozorňuje, že v průběhu soudního řízení rozhodl usnesením ze dne 19. 2. 2025, č. j. 5 A 51/2023 – 73, o spojení věcí vedených před zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 51/2023, 5 A 52/2023, 5 A 53/2023, 5 A 54/2023, 5 A 55/2023, a to z důvodu vhodnosti, jelikož všechny návrhy na zahájení řízení směřovaly proti stejnému správnímu rozhodnutí – žalobou napadené rozhodnutí je ve všech spojených soudních řízeních stejné (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 As 390/2020 – 64, ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 As 35/2008 – 163, ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 As 32/2005 – 88).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, ústní jednání

4. Všichni žalobci podali, co se týče uplatněných žalobních námitek, obsahově téměř totožné žaloby. V části II. žaloby žalobci a), b), c) a d) odkázali spolu s fotografiemi na webovou stránku www.novemodrany.cz, kde od srpna 2022 do listopadu 2023 probíhala realitní inzerce dané Stavby, spolu s aktivní nabídkou bytů, přestože byl městským soudem vydán zrušující rozsudek.
5. V části III. žaloby všichni žalobci namítali rozpor Stavby s § 20 odst. 1 nařízení Rady hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb. (dále též „nařízení RHMP“), spočívající v její naddimenzovanosti, ve vztahu k charakteru území, zejména co se týče vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce. Tím, že Stavba svou naddimenzovaností nerespektuje stávající zástavbu, zasahuje do práva žalobců na vlastnictví dle § 11 Listiny základních práv a svobod. Dochází zde totiž ke znehodnocování kvality života v místě a k devalvací cen nemovitostí ve vlastnictví žalobců. Tito zároveň poukázali na to, že stavební limity pro stavbu nemohou být vyčerpány, bez ohledu na sousední zástavbu; je tedy nutno zohlednit ve vzájemném vztahu i tzv. urbanistický charakter, tj. charakter území a Stavbu přizpůsobit vzájemnou polohou a výškou k ostatní zástavbě, a to zejména s ohledem na platné UPD bytové zástavby v zóně dotyku Stavby se stávající zástavbou. Přičemž Stavba má i věžovitý charakter (dále též „Stavba C, Stavba D“), byla tak vyprojektována v rozporu s blokovou zástavbou navazující na zástavbu na severní straně (ulice K Vystrkovu). Věžové pojetí nerespektuje urbanistický novotvar lokality Č., jelikož směrem na jižní stranu Stavba nenavazuje na stávající zástavbu; tak je tomu i směrem na východ, kde zase není respektována historická zástavba při ulici X, kde Stavba C je „rozhlednou“ do všech budov při ulici X a jejich zahrad. Tímto došlo k výraznému zhoršení zdravého a klidného bydlení v nemovitostech v sousední lokalitě. Pohodu bydlení nelze hodnotit jen na základě dodržení zákonem stanovených limitů pro jednotlivé složky životního prostředí, nýbrž je třeba ji posuzovat vzhledem ke konkrétním místním podmínkám. Především umístěním věžového domu Staveb D, C došlo k výraznému zásahu do pohody bydlení, jenž překračuje možnost snášet zatížení novou stavbou. Nepřiměřenost věžové výstavby je dána zejména její výškou, která maximálně využívá limitů daných platným ÚP a nerespektuje doporučenou výšku 4 nadzemních podlaží

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v rámci blokové výstavby. Urbanistické rozvržení hmot a jejich výškové proporce jsou v přímém rozporu s požadavky § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., Ministerstva pro místní rozvoj o obecných požadavcích na využívání území (dále též „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), když hodnota nemovitostí musí být předjímatelná z platné územně plánovací dokumentace a nelze ji snižovat Stavbou v rozporu s charakterem a vzájemnými časovými i prostorovými souvislostmi.

6. Žalobce e) navíc namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí opominul odůvodnit námitku naddimenzování Stavby (na jejíž severní straně je 10–16 pater) konkrétně ve vztahu k domu žalobce e) na pozemku parc. č. XD k. ú. X. Dům žalobce e) je na tomto pozemku orientovaném na jihovýchodní části Stavby. Dále konstatoval, že byt žalovaný ve svém rozhodnutí pravdivě uvedl, že navržená zástavba se snižuje svou podlažností směrem na východ, přesto toto tvrzení nevypovídá ničeho o proporcionalitě Stavby. Žalobce e) souhlasil s tím, že nejnižší, a to 4 patrový dům, je na severovýchodní části Stavby, na začátku ulice X; nicméně ani zde Stavba nenavazuje svou výškou na výstavbu začátku ulice X, jež je tvořena 2 patrovými budovami, když tyto převyšuje o 2 patra.
7. Dále v části IV. žaloby žalobci a), b), c), d) a v části žaloby III. 2. i žalobce e) shodně namítali nesprávný procesní postup žalovaného, jež si aťrahoval povinnosti stavebního úřadu a nechal stavebníka odstraňovat vady Stavby, čímž byla žalobcům odňata jedna rozhodovací instance. Zejména nesouhlasili s postupem přezkoumání závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 23. 3. 2018, č. j. HSAA-3763-2/2018 (dále též „závazné stanovisko HZS ze dne 23. 3. 2018“), což bylo provedeno v extrémním rozporu s procesními právy žalobců a), b), jelikož v rámci odvolacího řízení nemohou být řešeny otázky týkající se závazných stanovisek, jelikož tato byla vydána jako podmínka *sine qua non* pro prvostupňový správní orgán.
8. V části V. žaloby žalobci a), b), c), d) a v části III. 3. žalobce e) namítali, nezákonnost přezkumu závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 18. 12. 2018, č. j. MHMP 2086455/2019 (dále též „závazné stanovisko MHMP ze dne 18. 12. 2018“), neboť toto měli za rozporné se základními principy právního státu. Pokud totiž právní norma vyžaduje, aby bylo rozhodnuto o oprávněm prostředku rozhodnutím, pak nevydání a nevyžadování takového rozhodnutí, je porušením principu výkonu státní moci dle čl. 2 odst. 3 či odst. 2 Ústavy ČR.
9. V části VI. žaloby žalobci a), b), c), d) namítali porušení jejich procesních práv ve správním řízení.
10. Všichni žalobci navrhovali, aby soud rozhodl o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i prvostupňového správního rozhodnutí.
11. Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám v plném rozsahu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.
12. Konkrétně žalovaný k námitce žalobců, v níž sporovali zásady umísťování staveb a narušení pohody bydlení upozornil na to, že Č. je částí katastrálního území X, ohraničena ulicemi K., G., Č. a na jihu M. Část území Č., západním směrem od ulice X, L. a D., nebyla v době tvorby aktuálně platného územního plánu zastavěna zástavbou rodinnými domy a byla územním plánem určena jako rozvojové území pro funkci všeobecně obytnou (dále též „území OV“) a všeobecně smíšenou. Stavba přitom byla v územním plánu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

situována do všeobecně obytného území rozvojového, se stanovenými kódem míry využití D. Následně žalovaný podrobně popsal umístění Stavby v území a odkázal na přílohu č. 1 (Regulativy plošného a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy) opatření obecné povahy č. 55/2018, kde je obsažena tabulka míry využití ploch a uzavřel, že záměr Stavby zcela odpovídá požadavkům pro způsob využití území a navazuje plynne na stávající stavby bytových domů, když tento se směrem k nim snižuje. Co se týče zatížení okolí poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, a uvedl, že výstavbu Stavby (4 bytových domů) v území, kde se nacházejí vyšší a mohutnější budovy, nelze považovat za nepřiměřené zatížení území. Současně akcentoval, že záměr je v souladu s územním plánem, který výstavbu bytových domů v této lokalitě umožňuje. Žalovaný navíc neposuzuje soulad záměru s vyhláškou č. 501/2006 Sb., nýbrž s nařízením č. 10/2016 Sb. Tvrzení žalobce, že v dotčením území je doporučená výška budov 4 NP, označil za nesprávná a v rozporu s územním plánem.

13. Žalovaný nesouhlasil ani s žalobní námitkou, že ve správním řízení došlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Nejprve žalovaný připomněl, že zdejší soud v předchozím zrušovacím rozsudku shledal postup při přezkumu závazného stanoviska HZS ze dne 23. 3. 2018 vadný, a proto bylo dne 10. 3. 2023 do správního spisu doloženo koordinované závazné stanovisko HZS ČR ze dne 9. 3. 2023, č. j. HSAA-2266-3/ODP6-2023 (dále též „koordinované závazné stanovisko“), a revize č. 1 požárně bezpečnostního řešení stavby z 01/2023. Účastníci řízení byli s tímto podkladem seznámeni a byl jim dán prostor k vyjádření se k němu. Jelikož proti němu byly uplatněny námitky, byl požádán v souladu se správní judikaturou příslušný správní orgán o potvrzení či změnu závazného stanoviska HZS ze dne 23. 3. 2018 a koordinovaného závazného stanoviska, jakož i o posouzení zachování protipožárního prostoru mezi Stavbou C a rodinným domem žalobce e). Dne 10. 7. 2023, č. j. HSSA-4830-4/ODP4-2023, bylo vydáno závazné stanovisko HZS hl. m. Prahy, jímž bylo potvrzeno na úseku požární ochrany závazné stanovisko ze dne 9. 3. 2023; i s tímto podkladem byli účastníci řádně seznámeni.
14. K žalobní námitce nezákonnosti přezkumu závazného stanoviska MHMP ze dne 18. 12. 2018 žalovaný odkázal na předchozí zrušující rozsudek zdejšího soudu, v němž se tento soud již předmětnou námitkou zabýval a neshledal ji důvodnou.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě podané žalobcem e) ve vztahu k jím uplatněné námitce opominutí zohlednění rodinného domu žalobce e) situovaného na pozemku parc. č. XD k. ú. X zdůraznil, že žalobce e) podal žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení o jeden měsíc později, než tak učinil stavebník [osoba na řízení zúčastněná A)], tudíž již z hlediska časové souslednosti předmětných žádostí zde nemůže být na straně žalobce e) žádné dotčení jeho práv. Nad to v katastru nemovitostí ke stavu ke dni 1. 11. 2023 není na pozemku parc. č. XD k. ú. X zapsána žádná stavba rodinného domu, jde toliko o rozestavěnou stavbu. Žalovaný dodal, že z úřední činnosti je mu známo, že žalobce e) nemá dosud zmiňovanou stavbu dodatečně povolenou.
16. Žalovaný na závěr akcentoval, že žaloby žalobců jsou koncipovány natolik obecně, že z nich nelze zjistit, jak konkrétně bylo zasaženo do pohody žalobců a čím tedy byli zkráceni na svých právech v důsledku doložení nového zákonného stanoviska, a proto navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
17. Osoba na řízení zúčastněná B) v podání ze dne 30. 10. 2023 uvedla, že Stavba je dokončena a její užívání bylo povoleno kolaudačním souhlasem ze dne 5. 10. 2023, č. j. P12

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

46099/2023 OVY. Akcentovala, že součástí Stavby jsou i veřejná prostranství, veřejná parkovací stání, veřejné parky atp. Zásadním přínosem Stavby je i pěší propojení ulic Z./X promenádou s náměstím, což je významná komunikační trasa; přičemž dané veřejné stavby, jejich umístění a dispozice byly vybudovány a umístěny na základě dialogu a požadavků vzešlých od občanů. Veřejné stavby jsou obsahem smlouvy o smlouvě budoucí darovací ze dne 7. 6. 2021 a budou předány do majetku OZÚ a byly širokou veřejností pozitivně přijaty, což doložila fotografiemi.

III.

Ústní jednání

18. Na ústním jednání dne 15. 10. 2025 byli přítomni toliko právní zástupce žalobce e), žalovaný a právní zástupkyně osoby na řízení zúčastněné A). Před zahájením ústního jednání právní zástupce žalobce e) osobně předal předsedkyni senátu písemné znění námítky podjatosti uplatněné žalobcem e) vůči předsedkyni senátu a soudcům Mgr. Klusáčkové a Mgr. Hlavatému, kterou zároveň ústně přednesl. Obsahem námítky podjatosti byla tvrzení týkající se nekompetentnosti předsedkyně senátu vykonávat funkci soudce, jelikož na ni žalobce e) v minulosti podal podnět kvůli nepřiměřeným délkám řízení a upozorňoval na její nepřijatelné chování během opatrovnického řízení a na její negativní osobnostní nastavení. Závěrem námítky žalobce e) uvedl, že by cítil fyzickou nevolnost, pokud by se měl s předsedkyní senátu a soudci Mgr. Klusáčkovou a Mgr. Hlavatým setkat v jedné jednací síni a poukázal na jejich zaujaté rozhodování ve věci vedené před zdejší soudem pod sp. zn. 5 A 9/2021.
19. Po poradě senátu předsedkyně senátu konstatovala zjevnou opožděnost podané námítky podjatosti žalobce e) dle § 8 odst. 5 s. ř. s., a to s ohledem na povahu uplatněných důvodů, jež se především vztahovaly k jím podané stížnosti vůči předsedkyni senátu, která byla příslušným místopředsedou soudu vyřízena již v dubnu roku 2023. Další dva soudci, vůči nimž rovněž námitka podjatosti směřovala, tj. Mgr. Klusáčková a Mgr. Hlavatý, nebyli v jednací síni přítomni, jelikož senát 5 A rozhoduje v jiném personálním obsazení. Přičemž žalobce e) byl již přípisem ze dne 23. 10. 2023 prostřednictvím svého právního zástupce řádně seznámen s aktuálním složením senátu 5 A, a to odkazem na rozvrh práce u zdejšího soudu či na internetových stránkách www.justice.cz, současně byl poučen o právu vyjádřit se k osobám dotčených soudců. Vzhledem ke shledané zjevné opožděnosti uplatněné námítky podjatosti nebylo k ní soudem přihlédnuto, a ve věci proběhlo ústní jednání, během něhož bylo ve věci meritorně rozhodnuto. Soud vzal podpůrně v potaz i ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s § 15b odst. 2 o. s. ř., a proto nepřistoupil k předložení námítky podjatosti k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016-366).
20. Právní zástupce žalobce e) na ústním jednání odkázal na podanou žalobu, žalovaný na své vyjádření k žalobě a právní zástupkyně osoby na řízení zúčastněné A) na své podání k soudu.
21. Soud na ústním jednání předně konstatoval, že se souhlasem účastníků k důkazu provádí toliko odkazem veškeré fotografie a situační náhledy, jež žalobci vložili do textů svých podání, k prokázání tvrzení týkající se neproporcionality, resp. naddimenzovanosti, umístění Stavby v území [když všem přítomným účastníkům a jejich právním zástupcům

na ústním jednání byl obsah podání žalobců soudem rozeslán a dobře znám]. Pro nadbytečnost soud neprovedl důkazy navržené žalobci k prokázání tvrzení o pokračujícím stavebním postupu na Stavbě v průběhu let 2022 až 2023 a existenci reklamní realitní inzerci k prodeji jednotlivých bytů ze Stavby z roku 2023, jelikož tato tvrzení se míjejí s předmětem daného řízení. Taktéž soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl listiny doložené osobou na řízení zúčastněnou B), neboť jimi mělo být prokázáno, že součástí Stavby jsou mj. veřejná prostranství, která umožňují dostatek prostoru pro vyžití občanů; uvedené má soud za dostatečně zjištěné ze správního spisu.

22. Soud na ústním jednání k důkazu přečetl podstatný obsah žalovaným na stranách 103 a 104 soudního spisu pod sp. zn. 5 A 55/2023 doložených následujících listin, a to Situační výkres se zaměřením Stavby a pozemku žalobce e), kde je u stavby žalobce e) uvedeno, že se jedná o rodinný dům ve výstavbě; a Výřez výkresu územního plánu pozemku žalobce, kde není rodinný dům žalobce e) vůbec zakreslen. K těmto listinám soud toliko dodává, že se jedná o zcela shodná vyobrazení, jaká jsou součástí obrazové části textu odůvodnění na straně 32 žalobou napadeného rozhodnutí, toliko ve větším zobrazovacím měřítku.
23. Účastníci řízení již další návrhy na doplnění dokazování ve věci nevznесли.
24. V závěrečné řeči právní zástupce žalobce e) zopakoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí překročil meze správního uvážení, když neposoudil před zahájením stavebního řízení situační umístění stavby rodinného domu žalobce e). Dále žalovanému vytkl, že zákonným a přezkoumatelným způsobem neposoudil výškovou hladinu, hmotu, proporcionalitu a stavební limity Stavby. Taktéž právní zástupce žalobce e) zmínil procesní vady stavebního řízení, zejména porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalovaný i právní zástupkyně osoby na řízení zúčastněné A) ve svých závěrečných řečech shrnuli své podstatné argumenty ve věci.

IV.

Posouzení žaloby

25. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [dle § 75 s. ř. s.].
26. Žaloba není důvodná.
27. Předmětem soudního přezkumu v dané věci je rozhodnutí o schválení stavebního záměru, jenž je vydáváno v rámci společného územního a stavebního řízení. Společné řízení v sobě zahrnuje proces umístění a povolení stavby, a proto stavební úřad záměr posuzuje jak z hledisek územního řízení (posouzení z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území), tak z hledisek stavebního řízení (posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy). I při společném územním a stavebním řízení se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy a řádně uplatněné námitky účastníků řízení (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011-127, *obec Branky*, bod 26).
28. Před vypořádáním žalobci uplatněných žalobních bodů městský soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudního řízení správnímu soudu přdestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30). Ve vztahu ke všem uplatněným žalobním námitkám městský soud doplňuje, že tyto námitky žalobci přenesli v takřka shodném znění do žaloby ze svých odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobci v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagovali na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektovali, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobci tím, že v žalobě zopakovali námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovali na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s těmito námitkami vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížili svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ně nemohl domýšlet další argumenty.

29. Městský soud akcentuje, že pokud žalobci v žalobních bodech neprezentují dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu v žalobou napadeném rozhodnutí, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobci uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sami žalobci vznesli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikturním východiskům za dané situace předesílá, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když soud v rozhodnutí v podrobnostech odkáže na vypořádání odvolacích námitek obsažené v rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
30. Na tomto místě soud připomíná, že předchozí rozhodnutí žalovaného v dané věci ze dne 9. 12. 2020, č. j. MHMP 1837947/2020, sp. zn. S-MHMP 193788/2020/STR, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 5 A 9/2021-210, a věc vrácena žalovanému zpět. Za této procesní situace je třeba při rozhodování v dané věci vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, kde NSS konstatoval, že právním názorem vysloveným kasačním soudem ve zrušujícím rozsudku je vázán krajský soud i Nejvyšší správní soud i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu (obdobně viz i usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly správními soudy již pravomocně zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem správního soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (srov. rozsudky Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39, nebo ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-65).

Aktivní legitimace žalobců

31. Soud předně upozorňuje, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
32. Z této zákonné úpravy plyne, že je-li žalobou napadeno rozhodnutí správního orgánu, musí z žalobních námitek vyplývat jednoznačné tvrzení žalobce o porušení jemu svědčících konkrétních veřejných subjektivních práv. Žalobou tak lze napadat pouze zkrácení svých vlastních práv. Pokud žalobce v žalobě namítá vadu správního rozhodnutí, která nemůže negativně zasáhnout do jeho práv a ani se negativně projevit v jeho právní sféře, je taková námitka nepřipustná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 9 As 183/2012-35, *RLRE Dorado Property*). Žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se zakládá tvrzením (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005-62, č. 1477/2008 Sb. NSS).
33. Rozsah skutečností, které je žalobce jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před správním soudem, oprávněn namítat, se dále odvíjí od důvodu jeho účastenství v řízení před správním orgánem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, bod [16]). Správní soudnictví tedy nepřipouští s výjimkou § 66 s. ř. s. podávat žaloby ve veřejném zájmu, popř. aby se žalobce domáhal soudní ochrany práv třetích osob.
34. Všichni žalobci v dané věci vystupují v řízení v pozici účastníka řízení dle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jako vlastníci sousední stavby či pozemků. Můžou tak vznášet námitky pouze v rozsahu, jakým je jejich vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno. Žalobcům nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolávali ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt, jakkoliv přímo souvisel s ochranou jejich přímo dotčeného veřejného subjektivního práva. Žalobci v žalobě tvrdili, že umístěním bytových domů D a C Stavby dojde k výraznému zásahu do pohody bydlení, jenž výrazně překračuje možnost snášet zatížení novou Stavbou. Namítali, že nepřiměřenost věžové výstavby je dána zejména výškou staveb, která maximálně využívá limitů daných platným územním plánem a nerespektuje doporučenou výšku 4 nadzemních podlaží v rámci blokové výstavby. Dále, že věžové pojetí Stavby nerespektuje urbanistický charakter lokality Č., když směrem na jižní stranu Stavba nenavazuje na stávající zástavbu; tak je tomu i směrem na východ, kde není respektována historická zástavba při ulici X, kde objekt C Stavby je „rozhlednou“ do všech budov při ulici X a jejich zahrad. Tímto dle žalobců dojde k výraznému zhoršení zdravého a klidného bydlení, a kvality prostředí ve stávajících nemovitostech. Žalobci v této souvislosti namítali i pokles cen jejich nemovitostí. Soud konstatuje, že tvrzené skutečnosti mohou mít přímý dopad na výkon vlastnického práva žalobců k jejich nemovitostem. K těmto námitkám i k dílčím procesní výtkám jsou tak žalobci aktivně procesně legitimováni.

K narušení pohody bydlení a nepřiměřenosti, resp. naddimenzovanosti, Stavby ve vztahu okolí

35. Soud dále předesílá, že jednotlivé, žalobci tvrzené skutečnosti, nejprve posoudil z hlediska jejich souladu s veřejným právem a teprve v případě, kdy neshledal rozpor s veřejným právem, posoudil je i z hlediska vznesených námitek soukromoprávního charakteru (dotčení soukromí žalobců nepřiměřenými imisemi) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS). Přitom bral v potaz, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštnostem lokality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS).
36. Žalobci zejména svými námitkami cílili na narušení pohody bydlení (spočívající ve znehodnocování jejich kvality života) a narušení urbanistického charakteru v souvislosti s nepřiměřeností, resp. naddimenzovaností, Stavby místním poměrům. V této souvislosti zejména akcentovali výšku a věžové pojetí Stavby, jenž maximálně využívá limitů daných platným územním plánem, a to zejména na severní straně.
37. Žalobci v námitkách rovněž poukázali na § 20 odst. 1 nařízení RHMP ve znění účinném do 1. 1. 2024, kde bylo uvedeno následující: *„Při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.“*, přičemž namítali rozpor Stavby právě s tímto ustanovením nařízení.
38. Soud se nejdříve bude zabývat námitkou narušení urbanistického charakteru. Konkrétnější posouzení, zda je plánovaná stavba v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby (a tedy zda je i v souladu s regulací obsaženou v územním plánu) je otázka ryze odborná a spadá do diskrece stavebního úřadu (správních orgánů). Úkolem správního soudu je toliko ověřit, zda stavební úřad nepřekročil meze této úvahy a zda ji řádně odůvodnil (též rozsudek NSS z 16. 4. 2024, č. j. 10 As 331/2023–121, bod 22). Soud tedy konstatuje, že v dané věci se žalovaný námitkami žalobců týkajícími se nepřiměřenosti Stavby místním poměrům podrobně zabýval zejména na stranách 19 až 24 napadeného rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Žalovaný zde mimo jiné uvedl následující: *„Část území byla přičleněna ke stabilizovanému území všeobecně obytnému, ve kterém byly v minulosti umístěny bytové domy a část navazující na sportovní areál byla určena jako rozvojové území se stanoveným kódem míry využití D. Právě do území určeném územním plánem jako všeobecně obytné území rozvojové, se stanoveným kódem míry využití D, je navržena projednávaná zástavba. Jedná se o pruh území, které svými delšími stranami navazuje na severní straně na vysokopodlažní zástavbu bytových domů, umístěným v rámci navazujícího rozvojového území s kódem míry využití G, a na jižní straně na území sportu. Na západní straně je komunikace Komořanská, za níž se nachází bývalý areál modřanského cukrovaru. Na straně východní je za komunikací X historická zástavba rodinnými domy. Při jihovýchodním rohu zastavovaného území je pozemek určený pro zástavbu čistě obytnou, se stanoveným kódem míry využití území B. Společná hranice zastavovaného území OV – D a sousedního území OB – B je dlouhá pouze cca 27 m. Navržená zástavba je v místě, kde navazuje na stávající zástavbu rodinnými domy a i na pozemek v území OB – B navržena tak aby tvořila přechod mezi vyšší zástavbou na východní straně (zástavba nyní projednávaného záměru) a severní straně (zástavba Rezidence Modřanka) a nízkopodlažní zástavbou rodinných domů na východní straně. Objekt umístěný na východní straně pozemků projednávané stavby je navržen jako čtyřpodlažní a je umístěn s co možná*

největším odstupem (cca 41 m) od území OB – B, kdy je mezi navrženým objektem územím OB – B umístěna zelená plocha.“ (pozn. podtržení provedeno soudem). Oba správní orgány posuzovaly soulad Stavby mimo jiné i ustanovením § 20 nařízení RHMP ve znění účinném do 1. 1. 2024, když dle ve správním spise obsažených projektových dokumentací, výkresů a popisných částí, vyhodnotily, že charakter území, do něhož byla Stavba zasazena byl zcela respektován. Konkrétně stavební úřad na straně 28 svého rozhodnutí popsal, že na severní straně území (právě tuto žalobci zmínili): „... je však výška navržených domů vyšší stejně jako je vyšší i přilehlá zástavba až o 15-ti podlaží. Poslední podlaží je u všech je u všech objektů navržené jako ustupující a hmota všech objektů je v horní části odlehčena převýšenou střechou jednoho obytného pokoje jižního bytu.“. Správní orgány rovněž neopomněly vzít výslovně v potaz řešení veřejného prostoru (jenž navazuje na muzeum Modřan v přírodě). Přihlédly i k tomu, že v prostoru mezi objekty Stavby vznikají plochy veřejného prostoru, tyto jsou doplněny zelení, cvičebními i herními prvky atp. Již ze shora citované části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v níž je pečlivě popsáno umístění Stavby (s akcentem na její urbanistické rozvržení výškového a hmotového provedení) ve vztahu k jejímu okolí, jenž, jak soud ověřil má oporu ve správním spise, jednoznačně vyplývá, že se žalovaný podrobně námitkou žalobců zabýval a vycházel přitom ze zákonem a nařízením RHMP stanovených kritérií. K námitkám žalobců, v nichž nesouhlasily s absencí posouzení Stavby dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., Ministerstva pro místní rozvoj o obecných požadavcích na využívání území, soud uvádí, že žalovaný ani tyto výtky neopomněl, když správně (viz strana 19 žalobou napadeného rozhodnutí) vyložil, že soulad Stavby nacházející se na území hl. m. Prahy nelze hodnotit dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., jelikož se v případě stavby na území hl. m. Prahy aplikuje speciální právní úprava pro hl. m. Prahu stanovená v nařízení RHMP, jenž má před obecnou právní úpravou přednost.

39. Žalobci Stavbě vytýkali, že její věžové pojetí nerespektuje urbanistický novotvar lokality Č., jelikož směrem na jižní stranu nenavazuje na stávající zástavbu. Soud předně upozorňuje, že žalobci blíže nespecifikovali, co přesně má jimi použitý termín „novotvar“ označovat. K této námitce soud s poukazem na stranu 20 žalobou napadeného rozhodnutí uvádí, že žalovaný zde pregnantně vysvětlil, že Č. je částí území X, ohraničena ulicemi K., G., Č. a na jihu M. Přičemž část této čtvrti (západním směrem do ulice X, L. a D.) ani nebyla v době tvorby aktuálně platného územního plánu zastavěna zástavbou rodinnými domy a byla územním plánem určena jako rozvojové území pro funkci všeobecně obytnou a všeobecně smíšenou dále viz shora citace v odstavci 38. rozsudku. Soud shledal tuto námitku nedůvodnou, když žalovaný hodnotil Stavbu i ve vztahu k Č. a dospěl k logickému a správním spisem podloženému závěru, že zde k žádnému nerespektování stávající zástavby nedošlo, naopak Stavba plynne navazuje na stávající zástavbu, když směrem k rodinným domům se Stavba (resp. její jednotlivé budovy) snižuje a soud se s touto argumentací žalovaného ztotožnil.
40. Co se týče navazující žalobní výtky, že Stavba C je jakousi „rozhlednou“ do zahrad rodinných domů v ulici X (východní strana), soud konstatuje, že tato budova je sedmi podlažní a je navržena v sousedství s pozemkem parc. č. XD v k. ú. X v místě, kde je pozemek určen územním plánem pro využití SP – sportu (viz strana 31 a zejména na stranách 54 až 55 žalobou napadeného rozhodnutí), tudíž zde nelze konstatovat její nepřiměřený rušivý dopad na využívání sousedních pozemků v ulici X. Jako nejvíce dotčenou nemovitost žalovaný hodnotil pozemek parc. č. XD [tj. zahrada žalobce e)], jež se nachází při jihovýchodním rohu zastavovaného území. Žalovaný správně popsal, že: „[s]edmipodlažní objekt C, je od rodinného domu odvolatele umístěn ve vzdálenosti nejméně 33

m a není umístěn v protilehlé pozici ke stěnám domu odvolatele. Pohled z oken objektů záměru do oken rodinného domu odvolatele není možné vzhledem ke vzdálenosti objektů a vzhledem k převýšení vyšších podlaží záměru považovat za narušující soukromí obyvatel tohoto domu.“. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že pohled na pozemky (zahrady) rodinných domů z vyšších podlaží sousedících bytových domů nelze v daném území považovat za nepřiměřené místním poměrům. Na území městské části X je na mnoha místech vedle sebe umístěna zástavba různých výšek a kapacit. Soud opakuje, že po srovnání Stavby v rámci širšího okolí ji rovněž neshledal nepřiměřenou místním poměrům. V této souvislosti soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č.j. 6 As 174/2018, ve kterém je uvedeno: „Nachází-li se stavby v intravilánu obce, je zpravidla vždy v určité míře zasahováno do soukromí obyvatel, a to možnými pohledy do oken, na dvory či do zahrad. Absolutního soukromí v takových podmínkách nelze dosáhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011–131). Vlastník sousední nemovitosti si nemůže osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v sousedství, která by snížila míru jeho soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku dosud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145)“ a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 As 134/2015, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „V husté zástavbě hlavního města je nutné se smířit s tím, že míra soukromí bude nižší, než je obvyklé např. na venkově, a že i určitá „přelidněnost“ je metropoli vlastní.“. Soud má i tuto výtku za nedůvodnou.

41. Soud tedy konstatuje, že nyní přezkoumávaná Stavba jednak konkrétně navazuje na zástavbu vyšších bytových domů (Rezidence Modřanka) na severu, a jednak na původní zástavbu tvořenou rodinnými domy (ulice X) na východní straně. Stavba je tvořena čtyřmi objekty, budovy A a B mají 9 nadzemních podlaží, budovy C a D (tj. stavby které jsou blíže nemovitostem žalobců) jsou nižší, když budova C má sedm nadzemních podlaží a budova D má čtyři nadzemní podlaží. Soud opakuje, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že Stavba tvoří plynulý přechod mezi vyšší zástavbou na severu a nižší tvořenou rodinnými domy při ulici X, a není tak místním poměrům nepřiměřená. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, ve kterém NSS uvedl, že „samotná odlišnost mezi novou a již existující stavbou z hlediska stavebních parametrů (např. výšky či hmoty) tedy není bez dalšího určující pro učinění závěru, že se jedná o rozsáhlou stavební činnost. I v tomto případě je nutné záměr srovnat v rámci širšího okolí. V opačném případě by totiž bylo znemožněno provádět stavební úpravy existujících staveb či nahrazovat stávající stavby stavbami novými, jejichž stavební parametry se liší. Takový požadavek by však šel nad rámec toho, co územní plán ve stabilizovaném území vyžaduje.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem). Jak již soud uvedl shora, správní orgány posuzovaly umístění Stavby ve vztahu k jejímu širšímu okolí. Navíc soud podotýká, že se v nyní posuzovaném případě jednalo o území rozvojové. Soud shrnuje, že má posouzení správních orgánů, jenž Stavbu neshledaly nepřiměřenou místním poměrům za řádné, nevybočující ze zákonem i podzákonými předpisy stanovených mantinelů, když tyto proporcionalitu Stavby, resp. její přiměřenost, porovnávaly v rámci širšího okolí, a došli k logicky odůvodněnému závěru, že Stavba tvoří plynulý přechod mezi vyšší zástavbou na severu (vyšší bytové domy Rezidence Modřanka) a nízkopodlažní zástavbou tvořenou rodinnými domy v ulici X (východní strana). K výtce žalobce e), že Stavba nemůže být proporcionální, když převyšuje dosavadní zástavbu na ulici X o dvě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

patra, soud s akcentem na typ území a s odkazem na § 25 až § 27 nařízení RHMP uvádí, že výškové hladiny jednotlivých objektů Stavby byly stavebním úřadem právě s ohledem na citovaná ustanovení zkoumány, vypočteny a vyhodnoceny tak, že nepřekračují stanovené výškové hladiny dotčené lokality, natož relativní výšku 40 m (nelze je tudíž za výškové stavby vůbec považovat), ani nevybočují z urbanistického konceptu území. Přičemž stavební úřad konkrétně vypočítal, že nadzemní části budov Stavby A, B jsou ve výškové hladině VII., budova Stavby C v hladině VI a budova Stavby D v hladině V. a budova Stavby E v hladině II. (viz strany 29, 37 až 38 rozhodnutí stavebního úřadu). Za situace, kdy žalobce e) tyto výpočty nespороval, toliko neproporcionalitu Stavby bez dalšího odvozoval z rozdílu v počtu dvou pater mezi Stavbou a zástavbou rodinných domů, soud konstatuje, že naopak má uvedené posouzení správních orgánů v souladu s nařízením RHMP a příslušnou územně plánovací dokumentací, a považuje je za logicky odůvodněné a správním spisem i podložené. Urbanistický charakter území tak správní orgány posuzovaly dostatečně komplexně i široce, v žádném případě ne izolovaně. S ohledem na výše citovanou judikaturu je zřejmé, že Stavba nemůže být posuzována [jak to činí žalobce e)] jen optikou nejužšího sousedství. Ani jemu se přitom svou výškou či hmotou ani architektonickým stylem výrazněji nevymyká – bezprostřední okolí Stavby nemá jednotný charakter, nacházejí se v něm stavby různých podob a různé výšky. Námitky žalobců uplatněné v poměrně obecné rovině ohledně nepřiměřenosti, resp. neproporcionality či naddimenzovanosti Stavby místním poměrům, tak soud shledal nedůvodnými.

42. Soud dodává, že v rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, č. 2479/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, a jež se proto stávají účastníky řízení podle § 34 stavebního zákona, nemají, a ani nikdy nemohou mít, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozličnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého ještě nezastavěného území.“*
43. Co se týče námitek žalobců, v nichž vytýkali narušení pohody bydlení vlivem Stavby, soud nejprve odkazuje na výklad neurčitěho pojmu *„pohoda bydlení“* zaujatý již Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116. Pod pojmem pohoda bydlení je dle Nejvyššího správního soudu třeba rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod. Pro zabezpečení pohody bydlení je nutno zkoumat intenzitu narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS, HMG, bod 44). Soud taktéž k výkladu pojmu *„pohoda bydlení“* odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, v němž byly uvedeny následující právní věty: *„I. Mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podílejí. II. Správní orgán při posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, musí přihlížet i ke konkrétním zvláštnostem lokality. V lokalitě s vysokou úrovní státní, příp. i mezinárodní památkové ochrany stavební úřady vybírají pouze mírnější a citlivější varianty zásahů do jejího vzhledu.“.

44. Žalovaný se námitkami žalobců ohledně pohody bydlení podrobně zabýval zejména na stranách 19 až 24 napadeného rozhodnutí a stavební orgán zejména na stranách 69 až 70 svého rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje. Akcentuje však, že správní orgány při posouzení pohody bydlení postupovaly přesně v intencích v odstavci 43. rozsudku uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Správní orgány na základě podkladů ve správním spise (souhrnné technické zprávy, projektové dokumentace a závazných stanovisek) dopěly k závěru, že Stavbou (resp. záměrem) zajisté dojde k určitému zásahu do pohody bydlení a kvality prostředí sousedů, nicméně nikoli k takovému navýšení imisního zatížení v dané lokalitě, jež by v míře nepřiměřené místním poměrům omezovalo obvyklé užívání sousedních pozemků a staveb na nich. Soud tak má za vyvrácené i ryze obecně formulované námitky žalobců, že pohoda bydlení byla žalovaným hodnocena jen na základě dodržení zákonem stanovených limitů pro jednotlivé složky životního prostředí. Naopak, jak je zcela patrné z rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu, správní orgány při hodnocení pohody bydlení přihlížely k veškerým v úvahu připadajícím konkrétním činitelům, které ji mohou ovlivnit, např. posuzovaly odstupové vzdálenosti jednotlivých budov Stavby, výškové hladiny Stavby, zatížení území hlukem, vlivem Stavby na denní osvětlení a oslunění obytných místností, což vše vyhodnotily jako souladné zejména s příslušnými závaznými stanovisky správních orgánů hájících příslušný státem chráněný veřejný zájem. Navíc soud poznamenává, že výtky žalobců, v níž tvrdili výrazný zásah do pohody bydlení (znehodnocování kvality života), jenž překračuje možnost snášet zatížení umístěním Staveb D a C, byla formulována v obecné rovině, když žádný z žalobců konkrétně netvrdil, o jaký a jak výrazný zásah do pohody bydlení by se právě v jeho případě mělo jednat.
45. Co se týče dílčí žalobní námitky, že Stavba nerespektuje doporučenou výšku čtyř nadzemních podlaží v rámci blokové výstavby, když maximálně využívá limitů daných platným územním plánem konstatuje soud následující. Územní plán stanoví míru zastavění, a to kódem míry využití území. Pro nyní posuzované území, na kterém stojí Stavba, byl určen kód míry využití D. V příloze č. 1 k územnímu plánu (Regulativy plošného a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy) je uvedena v oddílu 7, pododdílu 7a tabulka míry využití ploch, ve které je stanoveno pro jednotlivé kódy míry využití nejvyšší přípustný koeficient podlažních ploch a minimální koeficient zeleně vztažený k průměrné podlažnosti. Žalobci zmiňovaná doporučená výška čtyř nadzemních podlaží z územního plánu ani z přílohy č. 1 nevyplývá. Zároveň je třeba vycházet ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí základní požadavky na pohodu bydlení. Jsou-li tyto normy dodrženy a je-li prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze pak, jak to činí žalobci, bez dalšího úspěšně namítat, že pohoda bydlení bude, byť maximálním, dodržením předmětných limitů (v územním plánu) narušena (např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76).
46. Žalobce e) dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opomněl zohlednit jeho rodinný dům situovaný na pozemku parc. č. XD k. ú. X. K této námitce soud předně odkazuje zejména na strany 31 až 32 a taktéž 54 až 55 žalobou napadeného rozhodnutí,

v němž se žalovaný právě s touto odvolací námitkou vypořádal a soud na něj pro stručnost odkazuje. Nicméně soud stručně shrnuje, že žalovaný zde jednak podrobně popsal polohu a umístění pozemku žalobce e) vůči Stavbě i jeho vymezení v územním plánu s tím, že Stavba C (7 podlažní) je v sousedství s jeho pozemkem v místě, kde je pozemek určen územním plánem pro využití SP – sport, tudíž dovedl, že zde nelze předpokládat rušivý dopad Stavby na využívání jeho pozemku. Současně žalovaný akcentoval, že byt žalobce e) namítá absenci posouzení Stavby s jeho rodinným domem na pozemku parc. č. XD k. ú. X, žádný takovýto rodinný dům žalobce e) na daném pozemku zakreslen není, nýbrž je zde zakreslen rodinný dům ve fázi výstavby. Žalovaný rovněž uvedl, že stavebník v reakci na povolení nové stavby do řízení doložil doplnění projektové dokumentace, ve kterém zejména doplnil zakreslení navrženého objektu do situačních výkresů a v textové části doplnil údaje týkající se prokázání souladu záměrů s nařízením PSP s ohledem na novostavbu. Soud ověřil, že vypořádání této námitky žalovaného má oporu ve správním spise, a to v dokumentaci Stavby nazvané „*Revize 01-05/2018- doplnění stavby RD na sousedním pozemku č. XD.*“. Soud k žalobci e) uplatněné námitce nad rámec dodává, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelné proto není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze zjistit, jaký názor správní orgán zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS), přičemž správnost a úplnost skutkových a právních úvah, na nichž správní orgán své rozhodnutí založil, je otázkou zákonnosti rozhodnutí, nikoli přezkoumatelnosti. S ohledem na výše uvedené nelze námitce žalobce e) ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přisvědčit a soud připomíná, že „*nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zcela zřejmá komplexní úvaha žalovaného o dané námitce, přičemž ze skutečnosti, že se žalobce e) věcně neztotožňuje s důvody rozhodnutí žalovaného, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce e) tedy soud shledal žalovaným řádně vypořádanou, tudíž zcela nedůvodnou.

47. Ohledně námitek žalobců, v nichž toliko v ryze obecné rovině spороvali naddimenzovanost Stavby ve vztahu k veřejným prostranstvím, půdorysným a výškovým rozměrům okolních staveb, ke znehodnocování kvality života v místě, vyčerpání stavebních limitů pro stavbu bez ohledu na sousední stavby, že výtky k potřebě přizpůsobit urbanistický charakter a Stavbu vzájemnou polohou a výškou, s ohledem na platné UPD bytové zástavby v zóně dotyku Stavby se stávající zástavbou apod., soud opakuje a akcentuje, že mezi principy soudního řízení správního patří především dispoziční zásada (srov. výše) a požadavek, že ochranu lze poskytnout jen veřejným subjektivním právům žalobců (§ 2 s. ř. s.). Přičemž takto formulované výtky byly uplatněny v natolik obecném rozsahu, že z nich nikterak nevyplývá, jakým způsobem by se žalobci tvrzené skutečnosti měli negativně odrazit v jejich vlastnických či jiných věcných právech. V této souvislosti soud nad rámec uvedeného upozorňuje, že soudy zásadně neprojednávají žaloby ve veřejném zájmu (*tzv. actio popularis*), veškerou argumentaci je proto nutné vztahovat k možnému dotčení konkrétních práv žalobců. Soud nemůže věcně posuzovat otázky, jež nezpůsobují přímé dotčení práv žalobců.

48. K opět ve zcela obecné rovině uplatněné námitce žalobců, že Stavbou dojde k poklesu ceny (devalvaci) jejich nemovitostí, soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu I. ÚS 3197/18 ze dne 15. 1. 2019, ve kterém Ústavní soud k poklesu cen nemovitosti jako porušení vlastnického práva konstatoval následující: „*Vlastnické právo stěžovatele s vlastnickým právem stavebníka na sebe vzájemně působí a v moci práva je pouze zamezit vzniku extrémní nevyváženosti práv vlastníků sousedních pozemků (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 3610/16 ze dne 28. 6. 2017)... Pokles ceny věci daný sousední zástavbou v mezích územního plánu (tj. změnou skutečností významných pro trh s nemovitými věcmi v mezích předem daných pravidel území) zásah do vlastnického práva zjevně nepředstavuje a trvalou hodnotu věci čl. 11 Listiny nezaručuje.*“. S výše uvedeným se soud ztotožňuje a námitku žalobců ohledně zásahu do práva na vlastnictví devalvací cen jejich nemovitostí shledává zcela nedůvodnou.

K postupu přezkoumání závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru

49. Žalobci dále namítali nesprávný procesní postup žalovaného, jenž si aťhovoval povinnosti stavebního úřadu a nechal stavebníka odstraňovat vady Stavby, čímž byla žalobcům odňata jedna rozhodovací instance. Zejména nesouhlasili s postupem přezkoumání závazného stanoviska HZS ze dne 23. 3. 2018, což bylo dle žalobců provedeno v extrémním rozporu s procesními právy žalobců, jelikož závazná stanoviska byla vydána jako podmínka *sine qua non* pro prvostupňový správní orgán.
50. Soud připomíná, že rozsudkem ze dne 23. 11. 2022, č. j. 5 A 9/2021-210, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v dané věci ze dne 9. 12. 2020, č. j. MHMP 1837947/2020. Ve zrušujícím rozsudku soud konstatoval, že na stavební řízení, včetně řízení odvolacího, které zahrnuje i potvrzení či změnu závazného stanoviska HZS ze dne 23. 3. 2018, č. j. HSAA-3763-2/2018, napadeného v rámci odvolacích námitek, mělo být aplikováno přechodné ustanovení obsažené v čl. II bod 10. zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 225/2017 Sb.“), podle nějž mělo být postupováno dle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, které sporné ustanovení § 4 odst. 9 neobsahovalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 As 136/2022 – 78). Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR vedeno nesprávným právním posouzením vydalo sdělení ze dne 8. 7. 2020, č. j. MV-57897-6/PO-OVL-2020, jímž konstatovalo, že nelze s ohledem na uplynutí zákonem stanovené doby změnit přezkoumávané závazné stanovisko. Ze sdělení Generálního ředitelství HZS zároveň vyplývalo, že shledal vady přezkoumávaného požárně bezpečnostního řešení Stavby. Soud ve zrušujícím rozsudku poukázal i na ustálenou judikaturu správních soudů k aplikaci § 4 odst. 9 zákona č. 225/2017 Sb., např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 As 136/2022 – 78, a na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 55 A 34/2019–91, č. 4142/2021 Sb. NSS, a ze dne 19. 4. 2022, č. j. 43 A 13/2020: „*Výkladem § 4 odst. 9 stavebního zákona se zdejší soud již podrobně zabýval v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 55 A 34/2019–91, č. 4142/2021 Sb. NSS, a dospěl k závěru, že zmíněné ustanovení nijak nedopadá na přezkoumání závazného stanoviska dotčeného orgánu při odvolání proti rozhodnutí podle stavebního zákona, jestliže proti závaznému stanovisku směřuje odvolací námitka. Přezkum závazného stanoviska v odvolacím řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu není § 4 odst. 9 stavebního zákona jakkoliv dotčen či limitován.*“.
51. Po vrácení věci zpět žalovanému, bylo do spisového materiálu doplněno koordinované závazné stanovisko HZS hl. m. Prahy ze dne 9. 3. 2023, č. j. HSAA-2266-3/ODP6-2023

(dále jen „závažné stanovisko HZS ze dne 9. 3. 2023“), a revize č. 1 požárně bezpečnostního řešení stavby z 01/2023. Dne 10. 7. 2023 bylo vydáno závažné stanovisko HZS hl. m. Prahy, č. j. HSAA-4830-4/ODP4-2023, ve kterém bylo ředitelem HZS hl. m. Prahy přezkoumáno a potvrzeno závažné stanovisko HZS ze dne 9. 3. 2023. Úkon, kterým příslušný nadřízený orgán v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závažné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závažným stanoviskem (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014–30, č. 3214/2015 Sb. NSS). Soud pro stručnost odkazuje na strany 47 až 53 žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný ocitoval podstatné pasáže ze závažného stanoviska HZS hl. m. Prahy, a na samotné závažné stanovisko HZS hl. m. Prahy ze dne 10. 7. 2023, č. j. HSAA-4830-4/ODP4-2023. Závažným stanoviskem HZS hl. m. Prahy ze dne 10. 7. 2023 bylo požárně bezpečnostní řešení (revize č. 1, 01/2023), jež bylo podkladem pro stanovisko HZS ze dne 9. 3. 2023, přezkoumáno v celém rozsahu. Nadřízený správní orgán rovněž posoudil požárně bezpečnostní řešení ve vztahu k nedostatkům uvedeným ve sdělení Generálního ředitelství HZS ČR ze dne 8. 7. 2020. Ze závažného stanoviska HZS hl. m. Prahy ze dne 10. 7. 2023 vyplývá, že požárně bezpečnostní řešení Stavby splňuje podmínky požární ochrany kladené na stavbu příslušnými právními a technickými předpisy.

52. Soud konstatuje, že žalobci ve svých námitkách nikterak nereflektovali skutečnost, že v řízení došlo k vydání nového závažného stanoviska HZS ze dne 9. 3. 2023, jehož podkladem bylo revidované požárně bezpečnostní řešení, přičemž toto požárně bezpečnostní řešení bylo potvrzeno nadřízeným správním orgánem, a to závažným stanoviskem HZS hl. m. Prahy ze dne 10. 7. 2023. Žalobci setrvali na námitce z předchozího řízení, kdy nesouhlasili s postupem přezkoumání závažného stanoviska HZS ze dne 23. 3. 2018. Soud tak námitku žalobců shledal zcela účelovou, neboť procesní vady v předcházejícím správním řízení (pro které soud zrušil předcházející správní rozhodnutí) byly již správními orgány napraveny.

K přezkumu závažného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy

53. Žalobci dále namítali, že postup žalovaného ve věci přezkumu závažného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 18. 12. 2018, č. j. MHMP 2086455/2018, je v rozporu se základními principy právního státu. Uvedli, že pokud právní norma vyžaduje, aby bylo rozhodnuto o oprávněném prostředku rozhodnutím, pak nevydání a nevyžádání takového rozhodnutí, je porušením principu výkonu státní moci.
54. Soud konstatuje, že totožnou námitkou se již zabýval v rozsudku ze dne 23. 11. 2022, č. j. 5 A 9/2021-210, kdy ji neshledal důvodnou. Žalobci vytýkali žalovanému nezákonnost postupu při přezkumu závažného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 18. 12. 2018, č. j. MHMP 2086455/2018, neboť ministerstvo životního prostředí ve sdělení ze dne 2. 4. 2020, č. j. MZP/2020/500/577577, dovodilo, že závažné stanovisko nebude přezkoumávat, protože uplynula doba 1 roku od vydání tohoto stanoviska (obdobně jako Generální ředitelství HZS ČR). I v tomto případě žalobci sporovali závažné stanovisko a nadřízený (přezkumný) správní orgán zaujal nesprávný právní názor týkající se nemožnosti přezkumu závažného stanoviska. Nicméně následně Ministerstvo životního prostředí závažné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 12. 2018 přezkumu podrobilo a ze sdělení ministerstva životního prostředí jednoznačně vyplývá, že přezkoumávané závažné stanovisko bylo vydáno na základě relevantních podkladů, v souladu s právními předpisy a nebyla shledána jeho nesprávnost či nezákonnost. Jak vyloženo shora, byť zde dospěl nadřízený správní orgán při přezkumu

závazného stanoviska k nesprávnému právnímu názoru o nemožnosti jeho přezkumu, byl přezkum *de facto* proveden a nebyla zkonstatována jeho nezákonnost, tudíž tento vadný postup správních orgánů neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože bylo možno z přezkoumávaného závazného stanoviska při rozhodování vycházet. Soud tedy námitku nezákonnosti ve věci přezkumu závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 18. 12. 2018, č. j. MHMP 2086455/2018, neshledal důvodnou.

55. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobci.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.
58. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. 10. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu